

Unudulmayanlar

Qədər in məqamı bura qədərmiş...

Hər dəfə yeni teatr mövsümü başlayan da hədsiz sevincimizlə yanaşı, bizi həm də kövrək hissələr bürüyür. İtirdiyimiz sənətkarları düşünür, onları xoş xatirələrlə yad edir, pərdəarxasında baş verən əhvalatlardan danışib təsəlli tapırıq.

Azərbaycan Dövlət Gənc Tamaşaçılar Teatrının aktrisası, Xalq artisti Gülşən Qurbanova yaddaşımda tragikomik, yaxşı plastikaya malik, həddən artıq səhnə sərbəstliyi və improvizələri ilə seçilən, dincəlməyi sevməyən, gecəli-gündüzlü ciddi səhnə və ekran yaradıcılığı ilə məşğul olan, şirin səslə, xoş ünsiyyətli bir aktisa kimi qalıb. Gülşən xanımda həm bir insan kimi, həm də bir aktrisa kimi yaxşı səhnə cazibəsi var idi. Azərbaycanda bözi xanım sənətkarlarımız haqqında işlədilən "şirin aktrisa" ifadəsini Gülşən xanıma daha çox şamil etmək olardı.

Gülşən xanım birinci növbədə yaxşı sənətkar idi. İstedadlı dramaturq Tamara Vəliyevanın "Mənim ağ göyərçinim" tamaşasında yaratdığı Zəhra obrazı ilk baxışda dünya-ələm vecinə olmayan bir qadın təəssüratı oyatsa da, dramatik inkişaf xətti üzrə bu qadının digər daxili keyfiyyətləri üzə çıxır: ailəsinə sədəqət, haqsızlığa nifrət... Tamaşanın birinci hissəsində komik nüansları ilə yadda qalan obrazın ikinci hissədə bütün üzrə daxili dramizmi, daxili təbəddülatı üzə çıxır. Belə bir psixofizioloji yüklə yüklənmiş obrazın daxili dünyasının tamaşaçıya ötürülməsindən ötrü aktrisa çox ciddi daxili imkanlar da lazımdır. Gülşən xanım belə istedad sahiblərindən idi. Tamaşaçı onun Zəhrasını qəbul edir və sevirdi.

Obrazları sadalamaqla

vaxtınızı almaq istəmirəm. Onu demək istəyirəm ki, Gülşənin yaratdığı hər bir obraz özünəməxsus qatları, fərdi rəng çalarları ilə seçilirdi, çünki obrazı "ətə-cana" doldurmağı bacarırdı.

O, ipə-sapa yatmayan aktrisa idi. Qarşısında necə qüdrətli rejissor olursa-olsun, özünəməxsus ifadə, daha doğrusu, daxilini ifadə forması ilə obrazlara yanaşırdı.

Gülşən xanımın ən çox xoşuma gələn xüsusiyyətlərindən biri o idi ki, qeybətini sevməz, dalınca deyilən sözlərə də əhəmiyyət verməzdi. Biri ona bir söz deyəndə cavabı bu olurdu: "Pust qovoryat!"

Gülşən teatrın hansı guşəsində olsaydı, orada bir canlanma, gülüş səsləri gələrdi. Onun bu həyatsevərliyi hamıya xoş təsir bağışlayırdı.

Bir də Gülşən xanımla son görüş yadımdan çıxır. Teatrımız təmirə olduğu üçün Səttarxan adına mədəniyyət sarayında məskunlaşmışdıq. Gülşən xanım sevinə-sevinə gəlmişdi - nəvəsi olmuşdu. Hamı onu təbrik edirdi. Gülşən bizdən ələ bu sevincin ağuşunda ayrıldı. Səhəri eşitdik ki, dünyasını dəyişib...

Mənim ədəbi-dram hissə müdiri işlədiyim illər ərzində Gülşən xanımın ələ bir səhnə çıxışı yox idi ki, tamaşaçılar onu gur alqışlasınlar. Onun pərəstişkarları yarada biləcəyi bir çox maraqlı və yaddaqalan obrazlarını da alqışlayacaqdılar. Lakin qədər in məqamı bura qədərmiş!

Bizim bu gözəl sənətkarlarımızla vida mərasimində eşidən-bilən, yoldan ötən hər kəs gəlirdi. O gün biz həm fəxr edirdik, həm çox kövrəlirdik, həm də çox təəssüflənirdik. Belə bir sənətkarımız olduğuna fəxr edirik, itkinsinə kövrəlirik, nakam ömrünə, obrazlarına təəssüflənirdik.

Ələ bir gün yoxdur ki, dünyasını dəyişən sənətkarlarımızı xatırlamayaq. Bu xatirələrin içində Gülşən Qurbanovanın özünəməxsus yeri var. Çünki o da unudulmayanlar sırasındadır.

Rafiq RƏHİMLİ,

Azərbaycan Dövlət Gənc Tamaşaçılar Teatrının ədəbi-dram hissəsinin rəhbəri, Əməkdar mədəniyyət işçisi